

В. М. Гаршинъ.

РАЗГОВОРЪ МЕЖДУ ЖИВОТНИ

Единъ хубавъ юнски день бѣше навсѣкжде много горещо. На полянката пѣкъ, въ градината, дето се издигаше купа прѣсно сѣно, бѣше още по-задушно — вишнитѣ спираха вѣтъра. Всичко спѣше: хората се наобѣдваха и почиваха, всички пернати млѣкнаха, дори много насѣкоми се бѣха изпокрили отъ горещината. Домашнитѣ животни сжщо. Едрия и дребенъ добитѣкъ се криеше подъ сайванта. Кучето си изрови дупка подъ хамбаря и легна; като позамижа, то изплѣзи езикъ и почна тежко да диша; понѣкога то се прозѣваше отъ тая страшна горещина и скимтѣше. Свинката съ своитѣ тринайсетъ рожби трѣгна къмъ брѣга и се заврѣха въ гжстата черна калъ; надъ калѣта се виждаха само тѣхнитѣ муцунки, които сумтѣха и грухтѣха; виждаха се още продълговатитѣ имъ кални гърбове и голѣмитѣ имъ увиснали уши.

Само кокошкитѣ не се страхуваха отъ тая горещина и криво-лѣво минаваха времето си: ровѣха сухата земя срещу кухнята, макаръ много добре да знаеха, че не ще могатъ да намѣрятъ нито едно зрънце; па и на пѣтела изглеждаше, че не бѣ добре, понеже понѣкога добиваше глупавъ изразъ и съ все гърло крещѣше: „какъвъ скандаалъ!!“

На полянката пѣкъ, дето бѣше най-горещо, дрѣмѣше стария Дорчо, който се страхуваше за своя грѣбъ отъ камшика на Антона, понеже като всѣки конь, вадѣше отъ копата сѣно. Гжсеницата на нѣ-